

Mắc Cạn

Thái Ngọc Hoàng Thương

Hắn cầm ba cọc tiền 500 quảng xuống bàn:

- Cầm lấy rồi về đi, lúc nào cần tôi sẽ gọi. Nói thật cho cô biết nhé, với số tiền này tôi có thể ngủ với một cô người mẫu hạng nhất đấy, nhưng không sao. Tôi thích cái chất của cô, dù sao óc cũng có chút tri thức.

Tôi cúi gầm mặt đau đớn, nếu không nghĩ đến cảnh mẹ tôi nằm chờ chết, chắc tôi đã cầm cọc tiền ném vào mặt hắn và hét lên: *Đồ khốn*. Hắn lại ghé sát tai tôi giọng cay độc:

- Lúc gặp cô, tôi tưởng cô sẽ khác cơ, không ngờ cũng thế cả. Thôi cô về đi...

Tôi gặp hắn ở sinh nhật Thành, một doanh nhân trẻ đang phát, vây quanh hắn là hàng tá đàn bà con gái.

- Hắn sát gái lắm, chẳng yêu được cô nào nổi một tuần, thế mà lại lắm cô tình nguyện chết.
- Chắc là vì tiền của hắn. - Tôi nói...

Thành cười:

- Em nhầm rồi, nhiều cô con ông bự, giàu có cũng đeo hắn như sam vậy.

Thành dẫn tôi đến chào hắn:

- Đây là Quý, bạn anh, còn đây là Liên...
- Người yêu hả? - Chưa để Thành nói hết câu hắn cắt ngang.
- Không chúng tôi chỉ là bạn thân!

Tôi bắt tay hắn và cũng muốn cho Thành hiểu rạch ròi quan hệ của chúng tôi. Tôi biết Thành có tình cảm đối với tôi... Nhưng với Thành, tôi không tìm thấy cảm giác...

- Ô không sao, từ bạn bè chuyển sang bạn đời chuyện rất thường. Hắn nhún vai...
- Không, anh nghĩ sai rồi, đã là bạn thì suốt đời cũng chỉ là bạn. Bởi thân nhau quá, nên không thể trở thành chồng vợ.

Tôi nói và quay bước.

- Hắc như ớt bột, cậu mọc ở đâu ra thế? Hắn nhìn tôi bước đi và hỏi Thành.
- Sinh viên luật năm cuối đấy, con nhà lành hẳn hoi, ngoan và... .
- Ôi dào, cậu đừng bao giờ dùng chữ đực hạnh với đàn bà nhé, họ sẽ lừa cậu đến hói đầu đấy.

Nghe giọng điệu của hắn tôi thấy ghét, giọng của kẻ lắm tiền nhiều của, mắt nhìn cái gì cũng tính bằng giá trị kinh tế. Lúc nhạc nổi lên hắn tiến về phía tôi đưa tay:

- Tôi có thể mời cô bản này được không?
- Tôi không biết nhảy tôi nói cọc lốc.
- Cái gì? - Hắn cười khà ó - Cô là sinh viên năm cuối mà cô không biết nhảy, vậy chắc cô múa giỏi lắm.
- Đúng vậy, tôi múa giỏi và hát rất hay.
- Thế thì tốt.

Hắn hét to:

- Tắt nhạc đi và cầm mic vào, hôm nay có một ca sĩ xịn xuất hiện và muốn trở tài, nào vỗ tay lên các bạn ơi...

Mọi người trong phòng hò reo cổ vũ lời của hắn. Thành dúm mic vào tay tôi:

- Em hát đi.

Tôi cứng họng cầm lấy mic, khi chạm phải ánh mắt khiêu khích của hắn người tôi như nổi lửa. Cả phòng lặng ngắt khi nghe tôi hát bài (*Mừng Tuổi Mẹ*). Tôi hát bằng cả trái tim, cả bầu trời của tôi là mẹ.

Từ khi ra đời đến nay tôi chưa hề biết mặt ba, một mình mẹ tần tảo nuôi tôi từ lúc tóc mẹ còn xanh, da thịt còn căng, đến bây giờ tóc đã bạc, da đã nhăn. Mà tôi vẫn chưa làm được gì để báo đáp cho mẹ, tôi chỉ biết chúi đầu vào sách vở để khỏi phụ công ơn mẹ...

Tôi thấy hắn trầm ngâm và mắt hắn thoáng buồn xa xăm, lúc tôi kết thúc bài hát trong tiếng vỗ tay vang lên của mọi người, hắn nói với tôi:

- Không ngờ cô hát có hồn như thế.
- Hát về mẹ, thì đứa con nào cũng hát hay cả, bởi vì mọi thứ đều có thể đối trá, nhưng tình mẫu tử thì không.

Tôi nói với hấn về dạy đời, đôi mắt hấn tối sầm lại, tựa như tôi đã chạm vào nỗi đau khủng khiếp nào của hấn, khiến tôi chợt dạ im bật.

Tiệt tàn, trao cho tôi tấm danh thiếp hấn nói:

- Đây là địa chỉ của tôi, cần gì cô cứ đến, nếu giúp được tôi rất sẵn lòng... Tôi biết sinh viên các cô còn thiếu thốn lắm...

Lại bắt đầu cái giọng điệu đáng ghét, tôi quay đi vò tấm danh thiếp cho vào túi...

Ba ngày sau mẹ tôi phải nhập viện... Mẹ bị hở van tim cần phải phẫu thuật ngay.

- Hết khoảng bao nhiêu tiền thưa bác sĩ?
- 150 triệu cháu à.

Tôi ù tai khi nghe đến số tiền lớn đó, làm gì bây giờ? Mẹ không thể chết được, mẹ là điểm tựa, là mục đích cuộc sống của tôi, tôi không thể mất mẹ. Trong nhà chẳng còn đồ đạc gì đáng giá, bán nhà rồi thì lúc về mẹ sẽ ở đâu? Lấy chỗ nào thờ cúng ba và ông bà tổ tiên. Tôi rối trí quá, tôi chẳng có ai họ hàng thân thích, bạn bè thì cũng chỉ là sinh viên nghèo như nhau lấy đâu ra tiền... Tôi cần tiền!

Điều đó cứ vang trong óc tôi như những mũi kim châm tê buốt, tôi nhớ có lần lủ bạn kháo nhau: Con M làm tiếp viên nhà hàng. Cặp bồ được mấy tay giàu sụ, nên sắm xe ga, điện thoại di động, mua nhà rồi. Nhưng tôi làm sao làm được như nó? Nhìn mẹ mằn mê man trên giường bệnh, tôi càng hoảng loạn hơn. Tại sao ngày xưa Thúy Kiều dám bán mình chuộc cha, mà tôi lại không bán được mình để cứu mẹ? Hay là đi cướp? Trời ơi, tôi không có gan... Trở về nhà tôi ngồi phịch xuống giường, dốc túi xách đếm những đồng tiền lẻ cuối cùng, và một tia sáng đã lóe lên trong đầu tôi, khi nhìn thấy tấm danh thiếp của hấn...

Đã gần 10 giờ đêm, tôi tắt tá đạp xe tìm đến nhà hấn. Cửa mở, hấn thoáng chút ngạc nhiên khi nhìn thấy tôi, người hấn nồng nặc mùi rượu.

- Xin lỗi anh... Tôi áp úng
- Ngồi đi, cô đến có việc gì? Trao lon nước cho tôi hấn hỏi.
- Anh có thích tôi không? Lấy hết can đảm tôi đi thẳng vào vấn đề.
- Cái gì, tôi có nghe nhầm không? Cô thẳng thắn đến đau lòng. Cô cần tiền phải không? Bao nhiêu?
- Tôi cần tiền để...
- Không cần phải giải thích, lý do của đàn bà các cô thì có cả đống, mua điện thoại, sắm quần áo, son phấn, lúc nào chả cần tiền.
- Không phải...
- Đã bảo không cần giải thích, cô cần bao nhiêu nói đi.
- 150 triệu, tôi chấp nhận bán tôi cho anh.
- Cái gì... Cô đất giá thế ư? Nhưng không sao, từ lần đầu gặp, tôi đã thích cô rồi...

Hấn chồm lại hôn vào môi tôi, lưỡi tôi tê cứng. Mùi đàn ông, mùi rượu, mùi thuốc lá... làm cho người tôi như mềm đi, nhưng sự tủ nhục làm cho nước mắt tôi rơi... Hấn khựng lại khi gặp những giọt nước mắt của tôi, buông tôi ra hấn đứng lên nói:

- Xin lỗi, tôi hơi say...

Hấn mở tủ đưa tiền cho tôi:

- Cô về đi, lúc nào cần tôi sẽ gọi.

Tôi cầm tiền lao ra khỏi nhà hấn, bây giờ thì tôi có thể thoải mái khóc, tôi sẽ trở thành một thứ đồ chơi trong tay hấn, và sau một thời gian hấn sẽ chán chê rũ bỏ tôi...

Tôi phải nhờ bệnh viện giấu mẹ tôi số tiền cần phải thanh toán, nếu mẹ biết chuyện chắc sẽ không chịu nổi, lúc mẹ bắt đầu bình phục. Lòng tôi lúc nào cũng thối thòm không yên. Đã gần một tháng trôi qua, tôi vẫn không thấy hấn đến kiểm tôi. Tôi muốn hỏi thăm về hấn nhưng không biết hỏi ai. Thành thì đang đi thực tập ở Tây Nguyên. Có đôi khi tôi bỗng thấy nhớ hấn, tôi nhớ lại nụ hôn nóng bỏng của hấn và đỏ mặt... Ngày mai mẹ đã được về nhà, nếu hấn đến kiểm lúc tôi đi học vắng, lỡ hấn gặp mẹ thì chết. Vậy là tôi quyết định đến nhà hấn để nộp mạng...

- Cậu chủ ốm cả tháng nay. Mẹ cậu mất ở Mỹ nên cậu ấy suy sụp tinh thần, chẳng chịu ăn uống gì cả - Mở cửa cho tôi bà giúp việc nói.

Tôi đã hiểu lý do vì sao hắn chưa đến kiểm tôi. Tôi dè dặt gõ cửa.

– Vào đi...

Tôi đẩy cửa bước vào và giật mình vì dáng vẻ tiều tụy của hắn. Hắn nhìn tôi không tỏ vẻ ngạc nhiên gì, có lẽ hắn biết sớm muộn gì tôi cũng sẽ đến...

– Xin chia buồn với anh, nghe nói mẹ anh vừa mới mất.

Hắn gật đầu:

– Vậy là từ nay tôi sẽ không còn có mẹ nữa, không còn ai để cho tôi oán hận nữa...

Nhìn vẻ ngạc nhiên trong mắt tôi hắn nói:

– Mẹ đã bỏ rơi tôi để chạy theo người đàn ông khác. Ba tôi không chịu nổi, đã sinh bệnh rồi mất. Tôi sống nhờ vào cô chú để khôn lớn... Tôi hận đàn bà, hận mẹ và hứa sẽ không tha thứ cho mẹ. Mấy tháng trước mẹ về nước, để lại cho tôi một tài khoản lớn trong ngân hàng và xin tôi nói câu tha thứ. Nhưng tôi đã không chịu nói lời tha thứ với mẹ... Tôi không biết mẹ đã bị ung thư giai đoạn cuối, tôi đã bắt nạt với mẹ... Bây giờ tôi đau lòng lắm, ồ mà tại sao tôi kể hết chuyện này với cô nhỉ?

Tôi cầm lấy tay hắn:

– Tôi đã trải qua cảm giác sắp mất mẹ, nên tôi hiểu nỗi đau của anh. Nếu không có số tiền của anh, thì mẹ tôi đã mất rồi. Bà bị hở van tim cần tiền để phẫu thuật do đó...
– Thế tại sao cô không nói cho tôi biết? Bây giờ bác đã đỡ chưa? – Thì anh có cho tôi kịp nói đâu, ngày mai mẹ tôi sẽ xuất viện...

Đêm đó hắn yêu cầu tôi ở lại. Tôi ngồi đọc báo, tựa lưng vào thành giường, đến gần sáng tôi ngủ quên và chui gọn vào lòng hắn... Mở mắt, tôi thấy hắn đang chống tay nhìn tôi chằm chằm... Tôi ngượng, chưa kịp ngồi dậy đã bị hắn kéo xuống:

– Nhìn cô ngủ hồn nhiên quá. Chẳng lo sợ gì cả... Cô là người đầu tiên ngủ trên giường của tôi đó.
– Đừng xạo, anh thì có hàng tá cô rồi kia mà... - Tôi đỏ mặt chống chế.
– Tôi chỉ đưa họ đi nhà hàng hay khách sạn thôi... Theo quan điểm của tôi, ở ngoài thì tôi không tính, chứ vào phòng của tôi, ngủ trên giường của tôi... Thì người đó phải là vợ tôi.
– Thì tôi đã bán tôi cho anh rồi đó thôi. Bây giờ anh coi tôi là vợ hay con hầu gì cũng được...
– Đừng em, đừng nói thế, xin em đừng yêu anh chỉ vì tiền của anh...

Hắn cúi xuống đưa hai tay giữ lấy khuôn mặt tôi thì thầm:

– Anh yêu em ngay từ lần đầu gặp em, yêu em kể từ khi nghe em hát...

Nụ hôn của hắn đã khiến đời tôi mắc cạn trong đời hắn. Tôi không thể dối lòng, tôi đã yêu!

Thái Ngọc Hoàng Thương